

Eugène De Cremer

Geboren op 02-04-1921 te Lede

Overleden op 19-08-1992 te Gent

Bekijk meer bidprentjes op www.indeken.be



Dankbaar aandenken aan De Heer

Eugène DE CREMER

echtgenoot van Mevrouw Lea VAN de PUTTE

geboren te Lede op 2 april 1921
en overleden in het U.Z. te Gent op 19 augustus 1992
gesterkt door het H. Ziekensakrament.

Gewezen 1^e Wachtmeester bij de Rijkswacht.
Oudstrijder 1940-1945.
Werkweigeraar.
O/Luitenant van de Weerstand.
Vereerd met verscheidene militaire eretekens.
Lid van de Bond der Gepensioneerden.

Een goed mens is uit ons midden heengegaan. Al te vroeg, nu een schone levensavond hem nog te wachten stond. Vader voelde het einde naderen en heeft tijdens zijn laatste levensdagen bewust en grootmoedig afscheid genomen van hen, die hem in het leven zo dierbaar waren.

Op de eerste plaats zijn goede echtgenote Lea, als de immer aanwezige trouwe levensgezellin in het gezinsleven en de opvoeding van de kinderen. En dan zijn kinderen, die vóór alles het voorwerp waren van zijn blijvende bekommernis voor hun welzijn, hun gezondheid, hun vooruitgang en het wel en wee van hun aller familieleden. En voor de kleinkinderen was vader een echte pépé die ieder met goede raad wist aan te moedigen en vooruit te helpen en bij wie ze altijd zo welkom waren.

Ook in zijn leven als rijkswachter in Ruien, Sint-Denijs en Avelgem was Eugène een wijs en voorzichtig mens, een toonbeeld van stiptheid en verantwoordelijkheidszin, die met goede raad en een voorzichtig woord soms veel onheil wist te voorkomen. Ook op rust kon hij nog zo intens meeleven met het ganse rijkswachtgebeuren en wat deed een bezoekje van een of andere oud-collega hem toch zo'n deugd...

Zijn grootste vreugde vond hij evenwel in zijn geliefde tuin. Daarin kon hij zich naar hartelust uitleven en de rust en de evenwichtigheid terugvinden, die hem zo tekende in zijn omgang met allen, die hem benaderden.

Zijn kracht en beginselvastheid in zijn werk en gezinsleven putte hij ook in zijn geloof. Daarin ook zou hij de moed vinden om bijna zonder klagen het lijden te aanvaarden, dat dag na dag zijn levenskrachten verder ondermijnde. Tenslotte vond hij in het ontvangen van de laatste sacramenten de zin van het levensoffer, dat van hem zo vroegtijdig werd gevraagd.

Moge hij nu, na deelgenomen te hebben aan het lijden van Christus, ook deelhebben aan de heerlijkheid van zijn verrijzenis.

Mijn goede echtgenote Lea, hoe moet ik u danken voor alles wat gij voor mij in het leven hebt betekend. Niets was u teveel om mij terzijde te staan. In het bijzonder dit laatste jaar van lijden en beproeving hebt gij alles gegeven om mijn lijden te verzachten. Ik vertrouw u nu toe aan de liefde van onze kinderen en kleinkinderen, om het leed van dit afscheid gelovig te kunnen dragen.

Dierbare kinderen en kleinkinderen, ook u dank ik voor uw liefde en genegenheid, voor alles wat gij voor moeder en voor mij gedaan hebt. Blijf nu allen op dezelfde wijze met elkaar verbonden en leef en werk voor elkaars geluk.

Goede familieleden, geburen en mijn vele vrienden uit de Rijkswachtbrigades, heb allen dank voor uw vriendschap en bezorgdheid, om uw trouwe bezoeken. Ook nu zult gij mij zeker niet vergeten in een dierbare herinnering en een vroom gebed.